

Arrest

nr. 259 558 van 25 augustus 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 april 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2014 dient de verzoeker samen met zijn vader een verzoek om internationale bescherming in. Uit de bestreden beslissing blijkt en de verzoeker betwist niet dat deze aanvraag “*werd afgesloten in februari 2015*”.

Op 28 juni 2016 dient de verzoeker opnieuw samen met zijn vader een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 194 597 van 6 november 2017 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 23 maart 2017 dient de verzoeker samen met zijn vader een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 12 april 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 2°, van de Vreemdelingenwet en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

Op 1 juni 2018 dient de verzoeker andermaal een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer 214 804 van 8 januari 2019 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 28 januari 2019 dient de verzoeker samen met zijn vader een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Op 18 februari 2019 wordt deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 2 april 2019 werd ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest met nummer 222 154 van 29 mei 2019 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 april 2019 wordt de tweede 9ter-aanvraag opnieuw ontvankelijk doch ongegrond bevonden. Bij arrest met nummer 226 770 van 27 september 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 17 april 2019 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest met nummer 226 772 van 27 september 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 4 juli 2019 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Bij arrest met nummer 228 267 van 30 oktober 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 12 augustus 2019 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 februari 2020 dient de verzoeker nogmaals een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 augustus 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek om internationale bescherming. Bij arrest met nummer 252 373 van 8 april 2021 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 29 april 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die op 12 mei 2021 aan de verzoeker ter kennis werd gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.08.2019 werd ingediend (met aanvullingen op 08.12.2019, 12.03.2020, 03.11.2020, 21.12.2020, 14.01.2021) door :

Betrokkene die initieel verklaarde als volgt te heten:

W., J. M. (...) (N° R.N. xxx)
Geboren te H. S. (...) op (...).2000 Nationaliteit: Afghanistan

Ook gekend als : S. Z., M. N. (...) (°(...)/1995, Afghanistan)

Hij verklaart tijdens de laatste asielprocedure dat hij in werkelijkheid M. N. S. (...) heet.

Op de voorgelegde taskara staat: M. N., M. M. (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verblijft sedert april 2014 in België. Betrokkene wist dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn vraag om internationaal beschermd te worden wegens de aangehaalde problematiek in zijn land van herkomst. Betrokkene deed zich initieel voor als minderjarige (geboren in het jaar 2000) terwijl hij in werkelijkheid reeds 19 jaar oud was (geboren in 1995). Hij was vergezeld van zijn vader. Allebei startten ze asielprocedures op. Hen werd een gebrek aan medewerking verweten en ongeloofwaardige asielerklaringen te hebben afgelegd. Initieel gebruikten ze ook valse Identiteitsgegevens. De eerste asielaanvraag opgestart in april 2014 werd afgesloten in februari 2015. De laatste asielaanvraag opgestart in augustus 2020 werd afgesloten in april 2021. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem door de Belgische asielinstanties toegekend. Betrokkene voegt in de aanvraag art. 9bis geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene verwijst naar de medische zorgen die zijn vader behoeft. Hij wenst niet gescheiden te worden van zijn vader en wil hem blijvend kunnen verzorgen. Uit informatie van de IOM blijkt dat zijn vader, de genaamde W. P. M. (...) geboren op 01.01.1961, op 14/12/2020 vrijwillig is vertrokken naar hun land van herkomst, Afghanistan.

De elementen van integratie, namelijk zijn kennis van de Nederlandse taal en de succesvolle Nederlandstalige schoolgang van betrokkene in België die op hoog niveau presteerde met het behalen van een SODA-attest tijdens het TSO-leerjaar grafische media en een A-attest en de diploma's basisveiligheid en elektriciteit (eveneens bevestigd door de getuigenissen van leerkrachten), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het argument dat hij zijn succesvolle schoolcarrière zou moeten afbreken, kan niet weerhouden worden gezien hij zijn diploma's behaalde. Betrokkene, die meerderjarig is, kan als student hoger onderwijs in een door de overheid erkende instelling, terugkeren naar België.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties gezien zijn vader reeds is teruggekeerd naar Afghanistan. Betrokkene toont verder niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Betrokkene en zijn leerkrachten halen aan dat hij in België makkelijk tewerkgesteld kan worden, De mogelijkheid om te werken in België wordt hem niet ontzegd. Indien betrokkene hier tewerkgesteld wil worden, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Hij moet voldoen aan de voorwaarden om te mogen werken. Hij krijgt dan een verblijfsrecht als arbeidsmigrant. Dat wil zeggen dat hij naar België komt met het doel om er te werken. Betrokkene start de procedure op vanuit het buitenland (Belgische ambassade in Pakistan) via de werkgever. Betrokkene is bekend met procedures via een ambassade. Hij kwam met een Schengenvisum afgeleverd in Pakistan via Nederland naar België. Dat toont aan dat hij effectief via een ambassade een procedure kan opstarten en een verblijfstitel kan krijgen.

*Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen tot gevolg heeft voor het reizen, toont betrokkene niet aan dat hij als Afghaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Afghanistan terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Zijn vader slaagde er in december 2020 in naar Afghanistan terug te reizen. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe - zoals zijn vader ook deed - een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van "substantiële vormvereisten en machtsoverschrijding", van artikel 159 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing van 29 april 2021 besloten tot de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf omdat: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland" (stuk 1, pagina 1).

In het besluitvormingsproces, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat een voorafgaandelijk bindend "advies" werd ingewonnen van de heer Freddy Roosemont, Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken. Meer nog, de bestreden beslissing werd volledig afhankelijk gemaakt van het oordeel van de heer Freddy Roosemont, zoals blijkt uit een interne nota (stuk 3, zie o.a. op pagina 2: "Voorgelegd voor beslissing").

Uit deze interne nota blijkt dat de attaché (C. D. (...), auteur van de bestreden beslissing, gebonden is door het voorafgaandelijk oordeel van de heer Freddy Roosemont. Dit betreft derhalve een bindend "advies".

2. De verzoekende partij betwist vooreerst dat de heer Freddy Roosemont de bevoegdheid heeft tot het geven van een dergelijk bindend "advies", hetgeen overigens te beschouwen valt als de eigenlijke beslissing (hetgeen nadien verder wordt uitgewerkt door een attaché).

De attaché in kwestie is immers gebonden door het oordeel van de heer Freddy Roosemont.

Er blijkt niet op basis van welke wettelijke grondslag de beoordeling van de attaché aan dit voorafgaandelijk en bindend "advies" wordt onderworpen.

3. De verzoekende partij merkt vervolgens op dat de voorgelegde elementen door verzoeker kennelijk voldoende waren voor het verantwoorden van een beslissing tot "tijdelijke regul -> tewerkstelling" als een beslissing "onontvankelijk -> ambassade in Pakistan" (stuk 3, pagina 2).

De heer Freddy Roosemont besliste kennelijk autonoom welke optie, dewelke kennelijk gelijkwaardig zijn, zou worden genomen.

Op geen enkele wijze wordt de keuze van de heer Freddy Roosemont echter verantwoord, terwijl de attaché onmiskenbaar gebonden is door dit oordeel van de heer Freddy Roosemont.

Geen enkel motief is hierover te vinden in dit bindend "advies" van de heer Freddy Roosemont, hetgeen bovendien de schijn wekt van willekeur.

Ook in de bestreden beslissing is er geen enkel motief te vinden over de beslissing van de heer Freddy Roosemont. Meer nog, er wordt zelfs op geen enkele manier verwezen naar het bindend advies van de heer Freddy Roosemont. Het kan nochtans niet worden betwist dat het oordeel van de heer Freddy Roosemont determinerend is geweest voor de bestreden beslissing.

Het doel van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, hetgeen in casu niet het geval is.

Hierdoor wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071;

RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel het volgende: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn.

Het staat overigens niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door de verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

De verzoeker verwijst naar een intern document van de Dienst Vreemdelingenzaken waaruit blijkt dat zijn dossier aan de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken werd voorgelegd waarbij de dossierbehandelaar voorstelde om de verzoeker tijdelijk te regulariseren dan wel een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. De directeur-generaal gaf de voorkeur aan deze laatste optie. De verzoeker hekelt dat deze keuze van de directeur-generaal niet wordt gemotiveerd, niet door hemzelf en niet in de bestreden beslissing, hoewel dit advies van de directeur-generaal determinerend is geweest voor de bestreden beslissing.

Verder betoogt de verzoeker dat voornoemd advies van de directeur-generaal bindend is voor de dossierbehandelaar die de bestreden beslissing nam, de verzoeker betwist dat de directeur-generaal bevoegd zou zijn om een dergelijk 'bindend' advies te verstrekken en de verzoeker hekelt dat niet blijkt op basis van welke wettelijke grondslag de beoordeling van de attaché aan dit voorafgaandelijk en bindend 'advies' wordt onderworpen.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker zich met zijn kritiek richt tegen een voorbereidend document, dat niet de eigenlijke bestreden beslissing betreft. Verder bevat de bestreden beslissing zoals hoger werd uiteengezet wel degelijk een motivering in rechte en in feite waarom de machtigingsaanvraag van 12 augustus 2019 onontvankelijk wordt verklaard. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Hiermee is reeds voldaan aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het volstaat immers dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten in het algemeen niet worden aangenomen (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS 23 juni 2016, nr. 235.192; RvS 3 december 2015, nr. 233.122; RvS 26 mei 2014, nr. 227.537; RvS 15 juli 2011, nr. 214.653). De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat voor elke overweging in de beslissing tevens "*het waarom*" of "*uitleg*" moet worden vermeld. De formele motiveringsplicht legt voorts slechts een positieve motivering op. Er moet dus enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er geen andere beslissing wordt genomen. Er diende dan ook niet te worden gemotiveerd waarom er niet werd geopteerd voor een tijdelijke verblijfsmachtiging.

De verweerder kan zodoende worden bijgetreden waar hij in de nota met opmerkingen opwerpt: “*Het loutere feit dat het vermeende “bindend advies” van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken geen motivering bevat, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing. Er kan immers geen abstractie gemaakt worden van het feit dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgebreid gemotiveerd is door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat een schijn van willekeur zou zijn gewekt.*” Samen met de verweerder dient tevens te worden vastgesteld dat nergens uit de toepasselijke wetgeving blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing in het kader van verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen advies zou mogen inwinnen bij zijn hiërarchische meerdere, de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verweerder kan verder ook worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen verwijst naar artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...); artikel 9bis; (...)

§ 2 (...)

§ 3 (...).”

De heer Freddy Roosemont werd bij koninklijk besluit van 27 september 2020 ingevolge de hernieuwing van zijn mandaat aangesteld als houder van de managementfunctie directeur-generaal bij de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, met ingang van 15 januari 2021.

Aldus blijkt dat de heer Freddy Roosemont wel degelijk bevoegd is om een beslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te nemen en dus ook om een voorafgaand advies te verstrekken. Minstens toont de verzoeker door middel van zijn betoog het tegendeel niet aan.

Een schending van “*substantiële vormvereisten en machtsoverschrijding*” of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de in de bestreden akte opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens werd beslist om zijn machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

De verzoeker toont geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan.

3.1.4. De Raad stelt tot slot vast dat de verzoeker nalaat om toe te lichten op welke wijze artikel 159 van de Grondwet door de bestreden beslissing zou geschonden zijn. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.1.5. Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In het tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsverplichting.

3.2.1. Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

"1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op haar situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. Door de verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op het langdurig verblijf van verzoeker in België (sinds 2014), hetgeen werd aangehaald door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid. Door verweerder wordt, in de bestreden beslissing, dit langdurig verblijf evenwel niet aanvaard als "buitengewone omstandigheid" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Door verweerder wordt gesteld dat (stuk 1, pagina 1; eigen accentuering):

Betrokkene verblijft sedert april 2014 in België. Betrokkene wist dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn vraag om internationaal beschermd te worden wegens de aangehaalde problematiek in zijn land van herkomst. Betrokkene deed zich initieel voor als minderjarige (geboren in het jaar 2000) terwijl hij in werkelijkheid reeds 19 jaar oud was (geboren in 1995). Hij was vergezeld van zijn vader. Allebei startten ze asielprocedures op. Hen werd een gebrek aan medewerking verweten en ongeloofwaardige asielverklaringen te hebben afgelegd. Initieel gebruikten ze ook valse identiteitsgegevens. De eerste asielaanvraag opgestart in april 2014 werd afgesloten in februari 2015. De laatste asielaanvraag opgestart in augustus 2020 werd afgesloten in april 2021. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem door de Belgische asielinstanties toegekend. Betrokkene voegt in de aanvraag art. 9bis geen enkel nieuw

element toe aan de elementen die hij tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Door verweerder wordt kennelijk aangehaald dat - door de vermelding: "Betrokkene wist dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn vraag om internationaal beschermd te worden wegens de aangehaalde problematiek in zijn land van herkomst" - het langdurig verblijf in België niet aanvaard kan worden als "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet omdat hij "wist" dat "zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan".

Hiermee stelt de gemachtigde kennelijk dat het langdurig verblijf in België, hoe lang verzoeker ook in België verblijft, geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken omdat het slechts "voorlopig" werd toegestaan in het kader van het verzoek tot internationale bescherming en verzoeker geacht wordt dit te weten.

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen.

Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doc 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat het langdurig verblijf in België, hoe lang verzoeker ook in België verblijft, geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken omdat het slechts "voorlopig" werd toegestaan in het kader van het verzoek tot internationale bescherming en verzoeker geacht wordt dit te weten, vindt geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hierdoor schendt de gemachtigde dit wetsartikel.

3. Het langdurig verblijf van verzoeker, door hem ingeroepen als buitengewone omstandigheid, vereist - in navolging van bovenvermelde uiteenzetting door verzoeker - een zorgvuldige beoordeling door verweerder.

Dit is niet het geval, aangezien de gemachtigde stelt dat het langdurig verblijf in België, hoe lang verzoeker ook in België verblijft, geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken omdat het slechts "voorlopig" werd toegestaan in het kader van het verzoek tot internationale bescherming en verzoeker geacht wordt dit te weten.

Het staat nochtans vast dat verzoeker (onafgebroken) in België verblijft sinds april 2014, waardoor hij reeds zeer langdurig (temeer gelet op zijn leeftijd) niet meer in Afghanistan is geweest. Dit betreft de ingeroepen buitengewone omstandigheid.

Verzoeker integreerde zich bovendien in België. Hij spreekt zeer goed Nederlands en presteerde zeer goed in zijn opleiding, waardoor hij zeer gemakkelijk kan worden tewerkgesteld, onder meer op zijn stageplek. De ontwikkeling van verzoeker in België werd geattesteerd en wordt bevestigd door verweerder in de bestreden beslissing.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. In de aanvraag tot machtiging van verblijf, wees verzoeker onder meer op zijn opleiding die hij volgt in het Nederlandstalig onderwijs.

Verzoeker volgt les in het GO! Technisch atheneum K. (...) te (...). Hij vervolmaakt het studiejaar 7BSie (richting Industriële elektriciteit). Zijn opleiding zal ten einde komen in juni, aangezien hij thans nog het schooljaar 2020-2021 volmaakt.

Door verweerder wordt hierover gesteld in de bestreden beslissing als volgt (stuk 1, pagina 2; eigen accentuering):

Het argument dat hij zijn succesvolle schoolcarrière zou moeten afbreken, kan niet weerhouden worden gezien hij zijn diploma's behaalde. Betrokkene, die meerderjarig is, kan als student hoger onderwijs in een door de overheid erkende instelling, terugkeren naar België.

Dit oordeel is (manifest) onzorgvuldig, aangezien de verwerende partij ten onrechte uitgaat van de feitelijke veronderstelling dat verzoeker "zijn diploma's behaalde". Dit is niet correct. Verzoeker vervolmaakt het studiejaar 7BSie (richting Industriële elektriciteit). Zijn opleiding zal ten einde komen in juni, aangezien hij thans nog het schooljaar 2020-2021 volmaakt.

Verzoeker wijst bovendien op de impact op zijn scholing indien hij dient terug te keren naar Afghanistan, aangezien verzoeker hierdoor - net voor het afronden van zijn (gespecialiseerde) studies - het grondgebied zou moeten verlaten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoeker merkt tot slot op dat de gemachtigde stelt dat de verplichting om terug te keren naar Afghanistan slechts een "tijdelijke verwijdering" met zich zou meebrengen (stuk 1, pagina 2).

Wat "een tijdelijke verwijdering" is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Afghanistan om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk", in de mogelijkheid zou zijn om in Afghanistan te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert. De voormelde beginselen van behoorlijk bestuur dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van deze wetsbepaling, die de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De verzoeker benadrukt dat hij de lange duur van zijn verblijf in België (sinds 2014) als buitengewone omstandigheid had aangehaald. Samengevat hekelt de verzoeker de motivering in de bestreden beslissing dat de lange duur van zijn verblijf geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken omdat het slechts “*voorlopig*” werd toegestaan in het kader van een verzoek tot internationale bescherming en de verzoeker geacht wordt om dit te weten. De verzoeker acht dergelijke motivering strijdig met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de verzoeker thans voorhoudt, kan de Raad in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 augustus 2019 en de vele aanvullingen die daarop volgden, niet lezen dat de verzoeker specifiek de lange duur van zijn verblijf in België heeft aangehaald als een omstandigheid die het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt om terug te keren naar de bevoegde diplomatieke of consulaire post om daar een aanvraag in te dienen. Verzoekers kritiek dat alle in de aanvraag naar voor gebrachte elementen die niet onder het toepassingsgebied van artikel 9*bis*, §2, van de

Vreemdelingenwet vallen, wel degelijk in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, is dan ook niet ter zake dienend.

In deze omstandigheden maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de gemachtigde de wet verkeerd toepast door in een inleidende paragraaf een overzicht te geven van verzoekers verblijfssituatie in België en de door hem doorlopen asielprocedures, waarbij hij aangaf dat de verzoeker sedert april 2014 in België verblijft en hij wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan, en hij vervolgens vaststelt dat de verzoeker *“geen enkel nieuw element toe(voegt) aan de elementen die hij tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties”* zodat *“(d)e elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf (...) bijgevolg geen andere beoordeling (wettigen) dan die van deze instanties.”* Nergens wordt in deze paragraaf echter gesteld dat de verzoeker zich in zijn aanvraag beroept op een lang verblijf in België als buitengewone omstandigheid, noch wordt gesteld dat een lang verblijf nooit een buitengewone omstandigheid kan vormen. De verzoeker kan in deze inleidende vermeldingen in de bestreden beslissing niet meer lezen dan hetgeen er staat, nl. een van de in de aanvraag aangevoerde elementen losstaand overzicht van de feitelijke verblijfssituatie van de verzoeker in België en de enkele vermelding dat de elementen uit de aanvraag geen andere beoordeling wettigen dan die van de bevoegde asielinstanties. Hierin kan niet worden gelezen dat de gemachtigde het lange verblijf in België, hoe lang het ook wezen, niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking neemt omdat de verzoeker wist dat het slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het verzoek om internationale bescherming.

De verzoeker benadrukt ook nog dat hij zich integreerde in België, hij zeer goed Nederlands spreekt en zeer goed presteerde in zijn opleiding, waardoor hij zeer gemakkelijk kan worden tewerkgesteld onder meer op zijn stageplek. De ontwikkeling van de verzoeker in België werd geattesteerd en wordt volgens hem ook door de verweerder bevestigd in de bestreden beslissing.

In essentie herhaalt de verzoeker hiermee de door hem aangehaalde elementen uit zijn machtigingsaanvraag van 12 augustus 2019 en de bijgebrachte aanvullingen, waaromtrent als volgt werd geoordeeld:

“De elementen van integratie, namelijk zijn kennis van de Nederlandse taal en de succesvolle Nederlandstalige schoolgang van betrokkene in België die op hoog niveau presteerde met het behalen van een SODA-attest tijdens het TSO-leerjaar grafische media en een A-attest en de diploma's basisveiligheid en elektriciteit (eveneens bevestigd door de getuigenissen van leerkrachten), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het argument dat hij zijn succesvolle schoolcarrière zou moeten afbreken, kan niet weerhouden worden gezien hij zijn diploma's behaalde. Betrokkene, die meerderjarig is, kan als student hoger onderwijs in een door de overheid erkende instelling, terugkeren naar België”.

De stelling van de gemachtigde dat de door de verzoeker overige elementen (met betrekking tot zijn integratie) niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoeker toont niet aan waarom daar in zijn geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. De verzoeker toont niet aan dat de elementen van integratie het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, kan deze beoordeling niet als kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of als strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangemerkt.

Verder wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Het argument dat hij zijn succesvolle schoolcarrière zou moeten afbreken, kan niet weerhouden worden gezien hij zijn diploma's behaalde. Betrokkene, die meerderjarig is, kan als student hoger onderwijs in een door de overheid erkende instelling, terugkeren naar België.”

De verzoeker brengt hiertegen in dat hij les volgt in het technisch atheneum waar hij het studiejaar 7BSie (richting industriële elektriciteit) volgt. Deze opleiding loopt ten einde in juni 2021, hij volmaakt thans nog het schooljaar 2020-2021. De verzoeker meent dan ook dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ten onrechte vaststelde dat hij zijn diploma's behaalde.

De verzoeker kan worden gevolgd waar het onzorgvuldig voorkomt dat de gemachtigde op 29 april 2021 de bestreden beslissing nam en overweegt dat *“(h)et argument dat hij zijn succesvolle schoolcarrière zou moeten afbreken, (...) niet weerhouden (kan) worden gezien hij zijn diploma's behaalde”*. Thans blijkt evenwel niet welk actueel belang de verzoeker nog heeft bij dit middelonderdeel. Inmiddels is het schooljaar 2020-2021 ten einde, heeft de verzoeker het Belgisch grondgebied nog niet verlaten en heeft hij inmiddels zijn opleiding kunnen afronden. Een gebeurlijke vernietiging op grond van deze kritiek, kan de verzoeker dan ook niet tot voordeel strekken. Dit middelonderdeel is bijgevolg niet-ontvankelijk.

Ten slotte hekelt de verzoeker dat de gemachtigde stelt dat de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst slechts een *“tijdelijke verwijdering”* met zich zou meebrengen, maar het begrip *“tijdelijk”* niet verder wordt gedefinieerd. De verzoeker benadrukt dat de tijdsperiode ontegensprekelijk van belang is in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene toont verder niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. Een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.”

De Raad volgt de verzoeker niet en wenst in dit kader ook te benadrukken dat het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden moet worden beoordeeld aan de hand van de gegevens die voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd getroffen. De verweerder diende enkel na te gaan of het voor de verzoeker in de door hem geschetste omstandigheden zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade bevoegd voor zijn land van herkomst. Dit heeft de gemachtigde gedaan. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker niet aantoont dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid, en dat daarom in de aanvraag niet dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM. Bovendien vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien. De gemachtigde is er niet toe gehouden om een indicatie te geven over de tijdsperiode die men hanteert. De verzoeker toont bovendien op geen enkele wijze aan dat de verweerder vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijk tijdspanne zou behandelen. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat het elke redelijkheid te buiten zou gaan om te stellen dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde elementen ten onrechte niet zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in de mate dat verzoekers kritiek dienaangaande ontvankelijk is, wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.3. Het tweede middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE